SAYI
11

İRFAN VE İÇSELLİK DERGİSİ · SAYI XI

YEDİ SEMAVİ KAPI

GÖKLERİN EGEMENLİĞİNE DOĞRU

İRFAN VE İÇSELLİK

Mana Çalışmaları 11

Rev. Dr. T. Üçal

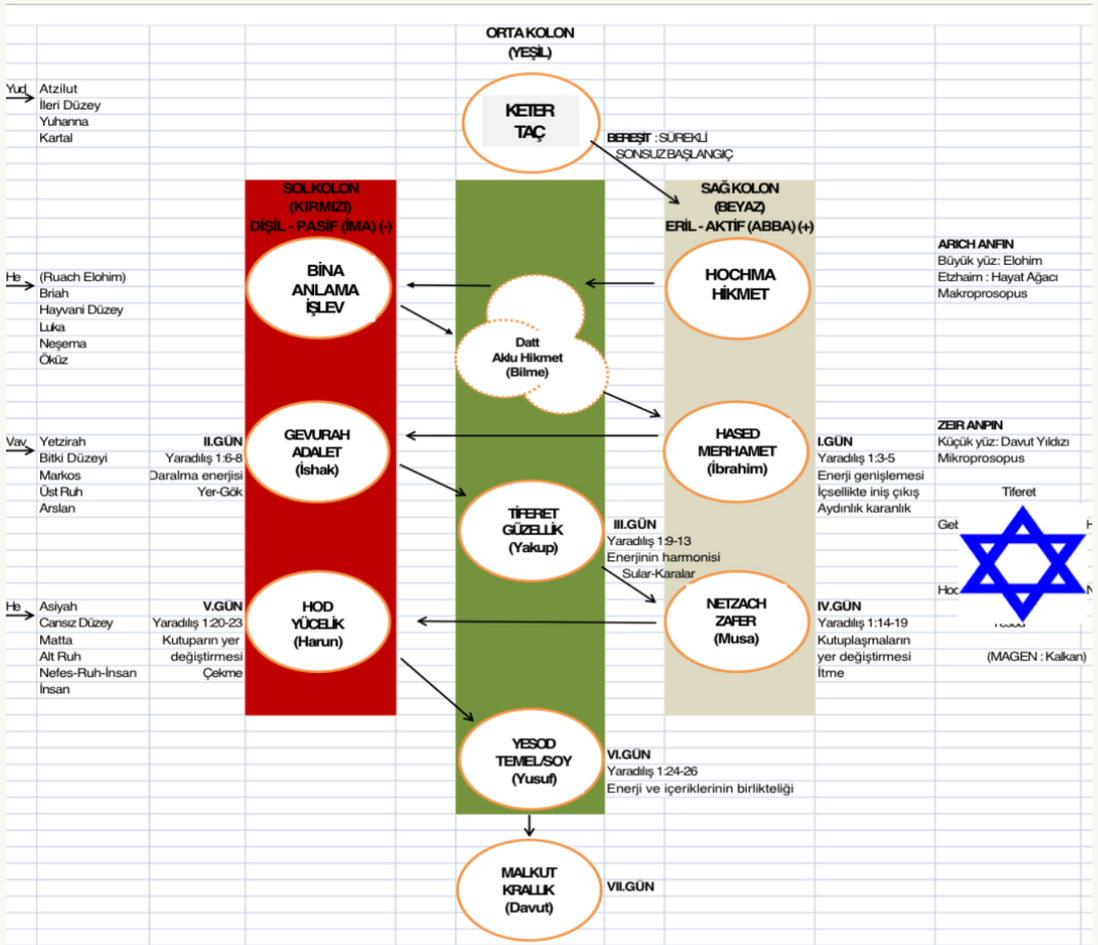

YEDİ SEMAVİ KAPI
"Ayna Dokunuşu"

İLK KAPI VE ÖNCESİ
-"Gümüş Eşiğin Seslenişi"

Selam olsun, Mana Yolu'nda toplanan bütün ruhlara.Yedi semavi kapının ilkinde Gümüş Eşiğin önünde olduğumuzu düşünelim şimdi dostlar. Burası Malkut kapısı yani ilahi olanın maddeye büründüğü son durak, bizim ise göğe bakmaya başladığımız ilk basamak. Zohar şöyle diyor; *'Dünya, Şekina'nın (İlahi Huzur) ayak bastığı yerdir.'"* Bu cümlenin ifade ettiği gibi Yaratanda yaratılmış yaratancık olarak, Yaratan sureti olarak aslında attığımız her adım, bastığımız her toprak parçası aslında kutsal bir mabedin zeminidir.

Ne yazık ki bizler çoğu zaman bu zeminin farkında olmaktan çok uzağız ve bu zemini hep 'toz ve toprak' sanırız. Nefsimizin en alt basamağında, Nefs-i Emmare'nin karanlığında, sadece bedenin açlığını ve dünyanın ağırlığını hisseder dururuz. Oysa Ay, kendi ışığı olmamasına rağmen karanlık geceyi nasıl aydınlatıyorsa; bizim bu kaba maddemiz de Mesih'in ışığını yansıtmaya başladığında tam tabiri ile bir mücevhere dönüşür. Hadi eğer hazırsanız gelin bu mana çalışmasında sadece bedenimizi değil, maddemizin içindeki o 'Gizli Işığı' birlikte uyandıralım. Unutmayalım ki, her kapı kapıyı çalana açılır; biz bu mana çalışmamızda yalnızca kapıyı çalmaya değil, birlikte kapının bizzat kendisi olduğumuzu da iyice anlamaya gayret edelim. Ve şu iki güzel kadim benzetmeyle konuyu irdelemeye başlayalım;

Ay ve Ayna (Zohar) ve Çatlak Kase (Tasavvuf)
1. "Ay ve Ayna" (Zohar derinliğinden bakalım)
Bir bilgisayar ekranına bakarken o ekran kapandığında ne görürüz? Elbette kendi yansımamızı. İşte aynen bunun gibi dostlar Malkut kapısıda bu kadim anlatımlara göre adeta evrenin aynasıdır. Eğer bu ayna tozluysa (Nefs-i Emmare'nin hırsları ve dünya dertleri ile doluysa), Yüce Yaratan'ın nuru o aynada hiç kuşkusuz kırılacak ve dolayısı ile bize her şey çirkin görünecektir. Bu bağlamda bizim işimiz aynayı kırmak değil aynanın üzerindeki tozu silebilmektir. Eğer ay, Güneş'e sırtını dönerse elbette karanlıkta kalacaktır; eğer yüzünü güneşe dönerse o zaman tam bir dolunay olacaktır. O zaman bu mana çalışmasında Mesih talebesi olarak sorumuz şu olmalıdır; Acaba biz gerçekten yüzümüzü nereye dönüyoruz?

2. "Çatlak Kase" (Tasavvuf derinliğinde bakalım)
Günün birinde dervişi birine şöyle sormuşlar: "Acaba biz neden hala buradayız, neden bu ağır beden içindeyiz? Ve derviş bu soruya şöyle cevap vermiş: "Bilirsiniz ki şarap kase içinde durur. Kase yani "beden" olmazsa, şarap yani "ruh" akıp gider." İşte mana dostları aynen bunun gibi Malkut yani manevi manada yedi semavi kapının ilki olan o ilahi kapı, bedeniniz sizin kasenizdir. Ama nefs-i emmare (ham ruh, aşırı alma arzusu) bu kasede ne yazık ki hep çatlaklar açıp durmaktadır ve dolayısı ile her birimizde mevcut bulunan o ilahi yaşam enerjimiz bu beden çatlağımız nedeniyle bizden sızıp gider. Ve bol yaşam yerine boş elimizde sadece boş ve anlamsız bir yaşam kalır. İşte bu nedenle manayı çalışarak "Yaratan'a suret" olma yolunda o çatlakları niyetle, tefekkürle ve fark etme yolu ile gayretle onarmaya çalışmamız gerekir. Bu çatlakları onarmamız demek "ahsen-i takvim" (en güzel surette) yaratıldığımızın bilincinde bir yaşam sürebilmemiz demektir. Ve her tür kaosun üstüne yürüyebilmemiz ve elimizden geldiğince islah edebilmemiz demektir.

Mesihi düzeyi yaşamlarımıza edinip, sırf kendi çıkarı için alma arzusunda yitip gitme anlamındaki o Adem seviyesinden bir an önce kurtulmamız ve yaratılma gayemizde dünyamıza "tuz ve ışık" olmamız buna bağlıdır Yol dostlarım. Ayrıca Zohar'ın işaret ettiği şu noktada çok önemlidir; Zohar *"Aşağıdaki dünya, yukarıdaki dünyanın gölgesidir"* demektedir. O zaman bizim bu gölgeyi değiştirmemiz o çatlakları tamir etmemiz daima ilahi ışığın geldiği tarafa bakmakla esastır.

I.
BİRİNCİ KAPI

– Ay'ın Gümüş Eşiği (Malkut)
Ruhun yerçekiminden kurtulup ilahi uçuşa hazırlandığı o kritik eşik "yedi semavi kapının" ilki olan Malkut kapısıdır. Bu kapı maneviyatta "ay kapısı" olarak isimlendirilen kapıdır. Bu kapı Malkut ismini Zoharda almaktadır. Tasavvufta ise bu kapıya verilen isim Nefs-i Emmaredir. Ve Tasavvufta kapılar aynı zamanda bir makam, bir seviye olarak değerlendirilmektedir. Malkut türkçede krallık/egemenlik anlamına gelmektedir. Bu bir anlamda kişinin bedende geçici krallığı, egemenliğine işaret etmektedir. Nefs-i Emmare ile aynı kapıya işaret ise kişinin geçici bedendeki ham ruha sahip olduğuna işarettir. Bu kapıya varmak bir anlamda bu ham ruhu görmeye başlamak anlamındadır. Kısaca söylemek gerekirse maddenin içindeki gizli ışığı uyandırmak için manevi manada her bir canın ilk önce bu kapıdan girmesi gerekmektedir. Tabi bütün bu anlatımlar kişinin içselliğindeki manevi farkındalıkla ilgilidir.

1.Malkuth ve Ay'ın Gizemi (Zohar'ın Işığında)
Zohar'da Malkut (Krallık), "Dişil Prensip" olan "Şekina" (İlahi Huzur) ile özdeş olarak anlatılmaktadır. Tabiri caizse bu kapı aynı zamanda ay ile sembolize edilmektedir. Ve bildiğimiz gibi ay'ın kendi ışığı yoktur, Güneş ise ışığın ana kaynağıdır. Ay her zaman güneş'ten (Tiferet/Mesih) aldığı ışığı dünyaya yansıtmaktadır. Bu sembolik, varmış gibi anlatılan semavi dünya, güneş bu anlatıma göre elbette gönüldür.

Zohar'daki bu konuya ilişkin; *"Ay, alt alemlerin kapısıdır. O, yukarıdan gelen tüm kutsamaları kabul eden bir kase gibidir. Eğer yeryüzündeki insan, kalbini bir ayna gibi temiz tutmazsa, Ay'ın yansıttığı ışık dünyada karanlık görünür. Ama insan uyandığında, Malkut artık bir 'son' değil, sonsuzluğa açılan bir 'kapı' olur."-Zohar, I:181a)*demektedir. İşte bizim bedenimiz ve içinde yaşadığımız maddi dünya sembolik anlamda bu "Ay"dır. Kendi başımıza bizler manevi manada karanlık içinde yaşarız ama çoğu zaman bunu fark etmeyiz. Fakat Mesih'in (Güneş'in) ışığını o "gönül" dediğimiz kalbimizden yansıtabildiğimizde her birimiz kutsal birer varlığa dönüşürüz. Bu bağlamda "Mesih talebeleri" olarak bizlerin ilk görevi; *maddeyi reddetmek değil, ama maddenin içindeki o "yansıyan ışığı" fark etmektir.*

2.Nefs-i Emmare ve Terbiye (Tasavvufun Kalbinde)
Tasavvuf açısından baktığımızda bu kapı, bu seviye, ruhun en ham hali olarak tarif bulmaktadır. Ruh, bu kapıda sadece bedensel ihtiyaçlarını düşünen bir ruh olarak karşımıza çıkar. Onun için en önemli şey, kendi çıkarı için alma arzusunu kullanmasıdır. Bu seviyede kişinin egosu her şeyden önemlidir. Fakat aynı zamanda Ruh bu seviyede aslında bir nevi toprak gibidirde. Çünkü her tür içsel manevi tohum aynen toprakta da olduğu gibi bu seviyede çatlar.

Kureyşi risalesi yahut Mesnevi'den ilhamla bu seviye için tasavvuftaki söylem;*"Nefs, bir ejderha gibidir; uyur görünse de ölmemiştir. Onu öldürme, onu terbiye et. Çünkü o senin binek hayvanındır. Eğer atını öldürürsen, menzile nasıl varırsın?"* şeklindedir.

Kısacası Nefs-i Emmare, bize hükmetmeye çalışan bir çocuk gibidir. Uyur görünse dahi aslında uyumuş ya da ölmüş değildir. Aslında emmare nefs, bize hükmetmeye çalışan bir çocuk gibidir. Onu susturmamak ama ona mana öğretmek gerekir." Bu kapıyı geçmek ancak *"Ben bedenimden ibaretim"* yanılsamasından kurtulup, *"Ben bu bedeni yöneten kutsal bir ruhum"* idrakine varmakla mümkündür.

3.Ezoterik Mesihi Bağlantı – "Tozdan Ruha"

Efendimiz Mesih İsa'nın beden alması (enkarnasyonu), Malkut'un en büyük sırrıdır. Bu anlatımın batini tarafına göre aslında Yüceler Yücesi maddeye (Malkut/Ay/Nefsi Emmare) inerek bir anlamda maddeyi kutsamıştır. Yazıların ışığında Efendimiz Mesih İsa balıkçıların, cüzzamlıların ve sıradan insanların arasına girmiştir. Bu içte olmak aslında Malkut kapısında o gümüş eşik olan yedi semavi kapının ilkinin önünde durmaktır. Efendimiz Mesih İsa en aşağıda olanı en üstte olanla bağlamıştır. Bu nedenle bizlerinde mana çalışmasının bu bölümünden hareketle "en sıradan" görünen yerlerde, yolda yürürken , ev işi yaparken, acı çekerken o ilahi dokunuşu aramamız oldukça önemlidir.

4. "Şekina'nın Nefesi" Meditasyonu

Çalışmamızın bu bölümünde öğrendiklerimizden hareketle biraz sessiz kalmamız ve tefekkür yapmaya çalışmamız aslında teoriyi pratiğe indirgeme açısından oldukça önemlidir. Mesela bir köşede oturup şu şekilde bir sessiz zaman yapmamız konuyu yaşamımızla pekiştirmemiz açısından iyidir.

a.Topraklanma:

Ayaklarımızın altında kökler saldığımızı hayal edelim. Madde ve toprak olduğumuzu düşünelim.

b.Yansıma:

Başımızın üzerinde bir gümüş ayın parladığını düşünüp o ayın soğuk ama arındırıcı ışığını tepe noktamızdan içeri alalım. Ve sanki bütün bedenimizini temizliyormuş gibi düşünelim.

c.Mühürleme:

" Ey ilahi huzur (Şekina), bu madde evi senin ruhunla doldur. Gökte olduğu gibi yerde de senin istemin olsun".

Bu uygulamayı yaparken; Zohar kaynaklı "*Ben bir kaseyim, yukarıdan geleni, ilahi olanı biriktirmeliyim*" ya da Tasavvuf kaynaklı olan *"nefsim düşmanım değil, terbiyeye muhtar binek atımdır"* cümlelerini de göz önünde bulundurmak oldukça teşvik edici olacaktır.

II.
İKİNCİ KAPI

– Merkür'ün Cıvamsı Eşiği (Yesod)

Zihnin Labirenti ve Kelam'ın Yaratıcı Gücü

1.Haberci'nin Gizemi

Mana yolcularına yine bir gönül selamı ile konumuza devam edelim. Bir önceki anlatımımızda toprağa, bedene ve Malkut'un gümüş eşiğine dokunmuştuk. Şimdi ise bir basamak daha üste doğru ilerliyor ve Zohar'daki anlatıma göre Yesod kapısına varıyoruz.

Yesod "temel" anlamına gelmektedir. Temel anlamına gelen bu kapı aynı zamanda Merkür'ün (Hermes/İdris) da kapısıdır. Hermes, mitolojik anlatımlara göre tanrıların

habercisidir; yani yukarıdaki hikmeti aşağıdaki dile çeviren bir kişi, bir anlamda bir mütercimdir. Düşüncelerimiz, rüyalarımız ve ağzımızdan çıkan her bir kelime hep bu kapıdan geçer. Fakat elbette bu seviye dikkatli olunması gereken bir seviyedir. bu Çünkü Merkür nasıl cıva gibiyse bu ikinci seviyede öyle tanımlanmaktadır. Cıva ele avuca gelmez, uçucudur. Zihnimiz de aslında böyledir. Sanki zihnimiz bir an cennette, bir an cehennemdedir. İşte bu cıvayı sabitlemek, zihnin labirentlerinde kaybolmamak için mana çalışmaları yine karşımıza önemli bir kaynak ve rehber olarak çıkmaktadır. Çünkü oböyle bir labirenti yönetmek ancak "ilahi rehberlikle" söz konusudur.

2.Zohar ve "Yesod" – Temelin Sırrı

Zohar'da Yesod, yukarıda da dediğimiz gibi "temel" demektir ve hayatın kaynağını (üreme ve yaratım enerjisini) temsil etmektedir. Bir anlamda "Yesod, tüm nehirlerin döküldüğü büyük bir havuz gibi tarif edilmektedir. Bu tarife göre Yesod, göğün ışığını toplar ve yeryüzüne aktarır. Eğer bu havuz (zihin) kirliyse, su elbette bulanık akacaktır. *"Doğru kişi (Tzadik), Yesod'u temiz tutandır; çünkü o, gökle yer arasındaki kutsal kanaldır."-Zohar, I:31a*

Zoharın bu konuya ilişkin anlatımlarını temel aldığımızda insan zihni gerçekten de bir havuz gibidir. Gün içinde izlediğimiz videolar, ettiğimiz dedikodular, korku senaryolarımız her şey hep bu havuza atılan taşlar gibidir. Elbette bu havuz üzerinde hep kıpırdanmalar varsa ve havuz bulanıksa Yüce O'lanın yüzünü (hakikati) orada görmek hiç mümkün olmayacaktır. Yesod kapısını geçmek ancak zihni bir "durgun su" haline getirmekle mümkündür.

3.Tasavvuf ve Nefs-i Levvame

Bu ikinci kapı Tasavvufi anlatıma göre Nefs-i Levvame kapısıdır. Levvame, "Kınayan Nefs" demektir. Artık bu kapı eşiğine gelen kişi bu noktada uyanmaya başlamış, farkındalık içinde olan kişidir. Bu nedenle hatalarını da görmeye başlayacak ve kendi kendini bu kapıyı geçişte hep kınayacaktır.

Bu ikinci kapı diğer taraftan da Merkür'ün çift yönlü doğasını yansıtmaktadır. Hem zehirdir hem de panzehir. Bu noktayı daha yakından anlamak için söylenilmiş şu sözler oldukça ilginçtir; *"Ey yolcu! Kendini kınaman (Levvame), vicdanının konuştuğunun kanıtıdır. Ama dikkat et, Merkür'ün hilesine düşme. Kendini kınamak seni 'tövbeye' götürüyorsa rahmettir; 'ümitsizliğe' götürüyorsa zihnin kurduğu bir hapishanedir."*

Efendimiz Mesih'in *"Söz beden aldı"-Yuh.1:14* hakikati burada kendini göstermektedir. Sanki burada Söz (Logos), Yesod kapısından geçip maddeleşmektedir. Kelimelerimiz de adeta toprağa düşmeye hazır birer tohum gibidir. Mesela "Eğer birine 'aptal' dersek, Merkür kapısında bir karanlık bir imaj yaratırız ve o imaj dönüp dolaşıp bizim gerçeğiniz olur." İşte bu kapıyı değerlendirmemek, bu seviyeye yükselmeyi istememek bize böylesi bir durumu da beraberinde getirmiş olacaktır.

4.Zihnin Labirentinden Çıkış – "Logos" Ritüeli

Bu kapı içinde bir uygulama yapmamız mümkündür.

a.Analoji: Zihnimiz bir radyo alıcısı gibidir. Merkür kapısında, bu ikinci kapıda frekanslar birbirine karışmaya başlar. Korku, endişe, geçmiş ve gelecek hepsi birbirine girer. En kötüsü hepsi bir arada konuşur. İşte çalışmamızın bu bölümünde o radyonun düğmesini yavaşça çevirmeye başlamak ve bunu böyle yapma konusunda karar vermek oldukça önemlidir. Burada "İçsel Sessizlik" (Hesychasm) frekansını bulmak esas olmalıdır. Ve sadece bulmak değil, elbette birde o frekansta kalabilmek.

b.Sözün gücü: Bu uygulama sırasında “zihnimizde en çok dönen karanlık cümleyi yakalamak” gerekmektedir. Mesela hep içinizde “başaramayacağım” şeklinde bir söz varsa şimdi onu dönüştürme zamanıdır. Burada adeta Merkür’ün simyası ile onu değiştirmek mümkündür. *“Beni kuvvetlendirende her şeyi yapabilirim”-Fil.4:13* cümlesini sık sık tekrar edebileceğim bir mantra haline sokmam bu konuda bana büyük yardımcı olacaktır.

c.Dua: Ya Rab, zihnini senin hikmetinin aynası et. Kelamım şifa, düşüncem nur olsun. Zihnimin labirentinde kaybolduğumda, senin “Yol” olan sesini duymayı bana nasip et”

III.
ÜÇÜNCÜ KAPI
- Venüs’ün Bakır Eşiği (Netzah)
Arzunun Simyası ve Nefs-i Mülhime’nin İlhamı

Mana Yolu’nun sadık yolcuları ilk kapıda yani Malkut kapısında bedenimizin tozunu sildik; ikinci kapıda, Yesod kapısında zihnimizin cıvamsı dalgalarını dindirdik. Bu kapıya geldiğimizde ise şimdi birlikte ruhun dikey yolculuğunda bir basamak daha yükseliyoruz. Bu üçüncü kapı Netzah olarak isimlendirilen manevi kapıdır. Burası Venüs’ün (Zühre) yeşil ve bakır parıltılı eşiği olarak karşımıza çıkan bir seviyeye işaret etmektedir. Bu kapı sadece düşünmek değil, "hissetmek" ve "arzulamak" yeri olarak bizleri çağırmaktadır.

1.Netzah ve "Sonsuz Zafer" (Zohar'ın Işığında)
Zohar’da bu kapı Netzah, "Sonsuzluk" veya "Zafer" anlamına gelen bir ismi taşımaktadır. Bu kapı aynı zamanda ilahi enerjinin dünyaya aktığı sağ kanalı ifade eder. Eğer ikinci kapı olan Yesod bir havuz ise, Netzah o havuzu besleyen gürül gürül bir nehirdir.

Zohar anlatımında bu kapı için; *“Aşk, Netzah’ın yakıtıdır. İnsan da bu kapıda kendi küçük isteklerini, O’nun külli iradesi ile birleştirmeyi öğrenir. Eğer arzun sadece nefsin içinse bakır kararır; ama arzun O’nun cemali içinse, bakır altına dönüşür.”* denilmektedir. Yine Zohar’a göre Netzah duyguların merkezidir. Çoğu zaman ruhsal yolda “duyguları öldürmek” gerektiği sanılmaktadır. Oysa bu kapıda biz duyguları öldürmeye değil, onları istila etmekten kurtarıp ilahi aşka yönlendirmeye geldik.

2.Nefs-i Mülhime (İlham Alan Nefs)
Tasavvufta bu bahsettiğimiz seviyeye ya da kapıya "Mülhime" yani Allah’tan ilham almaya başlayan nefs denilmektedir. Bu seviyede kişi artık sadece kendini kınayıp duran (Levvame) değil, kalbine doğan o ince sese (Hâtır-ı Rahmânî) kulak kabartan kişidir de.

Tasavvufa göre bu seviyenin rengi yeşildir. Yeşil hem dirilişin ve hemde baharın rengidir. Burada süluk (manevi yolculuk) artık zorlaşır. Bunun nedeni sahte ilhamlar ile hakiki ilhamlar kolaylıkla birbirine karışabilir. Bu kapıyı geçmek için gerçekten “Aşk” lazımdır fakat bu aşk, disiplinle terbiye edilmiş bir aşk olmalıdır. Bu seviyede olduğu düşünülen kişilere tavsiye *“artık kendinizi dövmeyin. Levvame yani kendini kınama seviyesini bırakın. Kalplerinize fısıldanan o güzellikleri duymaya başlama zamanı gelmiştir. Sanat, estetik ve yaratıcılık artık bu kapıdan içeri sızacaktır. İçinizdeki sanatçıyı, Yaratan’ın sizdeki imzasını uyandırı”* şeklinde olmalıdır.

3.Mesihi Mistik Bağlantı - "Gönül Bağındaki Üzümler"

Efendimiz Mesih İsa’nın *"Ben gerçek asmayım, sizler çubuklarsınız”-Yuhanna 15:1* şeklindeki sözü, Netzah kapısının anahtarıdır. Efendimiz Mesih İsa’nın o suyu şaraba dönüştürdüğü ilk mucizesi (Kanadaki Düğün) aslında bizim Netzah kapımızda gerçekleşmekte olan bir mucizedir. Su burada sıradan duygulara da işaret etmektedir. O’nun dokunuşuyla şaraba (ilahi vecde) dönüşmesi oldukça güçlü bir sembolizmidir. Eğer bizler asmaya bağlı kalmazsak, elbette arzularımız kuruyacak ve meyve vermeyecektir. Bu çalışma bizler için dallarımızı asıl kaynağa aşılama çalışmasıdır.

4.Uygulama: "Arzunun Kalbine Yolculuk" (Meditasyon)
1.Yeşil ışık nefesi: gözlerimizi kapayalım ve kalp merkezimizde zümrüt yeşili bir ışığın parladığın hayal edelim. Ve her nefeste bu ışığın bedenimize yayıldığını düşünelim.
2.Arzuyu sunma: Ve hayatımızda en çok istediğimiz her ne ise onu bir sembol olarak elimizde tuttuğumuzu hayal edelim.
3.Simya anı: O arzuyu yukarıya, Netzah’ın bakır kapısına doğru kaldıralım ve *“Rabbim, benim değil senin istemin olsun”-Lk.22:42* diyelim.
4.Mühürleme: Arzumuzun o yeşil ışık içinde eriyip evrensel bir sevgiye dönüştüğünü hissedelim. O artık bizim için bir yük olmaktan çıkmış ve bizi uçuran bir kanat olmuştur.

IV.
DÖRDÜNCÜ KAPI
- Güneş’in Altın Eşiği (Tiphereth)

Dördüncü kapı, "Kalbin Miracı" ve Nefs-i Mutmainne’nin Huzuru kapısıdır. Bu bağlamda bu kapıya doğru hareket edenlere yürekten selam olsun! Mana Yolu'nun denge arayan manevi yolcularına selam olsun! Bu mana çalışmamız boyunca adeta aşağıdan yukarıya doğru tırmanmaya devam ediyoruz dostlar. Toprağa dokunduk, zihni dindirdik, aşkla yandık. Şimdi bu noktada ise artık “yedi semavi kapının” tam kalbine ulaşmış olduk.

Bu kalp noktasına verilen isim yine Zohar’ın adlandırmasına göre Tiferettir. Burası Güneş'in makamı,, Mesih’in tahtı, nefsin itminana (huzura) erdiği o kutsal merkez olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu noktada artık ne geçmişin pişmanlığı (Levvame), ne geleceğin kaygısı yer almaktadır. Burada artık sadece 'An'ın içindeki o nurani parlaklığın hissedildiği vardır. Burada adeta Efendimiz Mesih’in sözü olan; *“yarının kaygısı yarının olsun”-Mt.6:34* sözü yerli yerine oturmaktadır.

1.Tiferet ve "Güzellik" (Zohar ve Mesih Bağlantısı)
Tiferet kapısı, bu makam yaşam ağacının tam kalbinde yer alan bir kapıdır. Anlamı güzelliktir. Bu kapı güzellik kapısıdır. Bu önemli manevi merkez, gönül kendisinin üstünde bulunan üç manevi kapıyı yukarıdaki üçlü (Ruh) ile aşağıdaki üç manevi kapıyı(Nefs) birbirine bağlayan bir köprü vazifesi görmektedir. Bunu batini yani ezoterik Mesihilikte değerlendirdiğimizde Tiferet Mesih bilinci olarak karşımıza çıkmaktadır. O nokta yani yürek, yaşam ağacının kalbi ,“Yol, hakikat ve yaşam Ben’im” diyen o içsel Kelam’ın doğduğu yerdir. Zohar’ın içeriğinde ise *“Tiferet göğün nurunu toplayıp dünyaya dağıtan bir güneş”* olarak tarif edilmektedir. Dolayısı ile yürek bu güneşle hizalandırılmazsa, o na bir dizayn verilmezse o zaman diğer bütün manevi kapılar hep karanlıkta kalmaya mahkum olacaklardır.

2.Nefs-i Mutmainne ve Hakikat Kapısı
Bektaşi/Tasavvuf sırrına göre bu kapı, “Dört Kapı’nın” dördüncüsü olan Hakikat Kapısı ile örtüşmektedir. Bu kapıya vasıl olan kişi artık “bilme” seviyesini de aşmış olan

kişidir. Dolayısı ile o mana talebesi, mana yolcusu “olma” seviyesine doğru yol almaya başlamıştır.

Bu makam ayrıca Nefs-i Mutmainne olarak isimlendirilmektedir. Bu öyle bir makamdır ki, *“Ey huzura kavuşmuş nefs”* hitabı bu makam içindir. Netzah’ın o coşkulu sarhoşluğu burada yerini derin bir sükunete ve “Razı oluşa” bırakmaktadır. Yunus Emre’nin *“Beni bende demen bende değilim, bir ben vardır bende benden içeri”* dediği o içerideki ben işte Tiferet’in tam kendisidir.

3.Füsus’ul Hikem kitabından küçük bir alıntı - "İnsan-ı Kâmil”

İbn-i Arabiye göre ise bu dördüncü kapı, insanın “kendi hakikatine vaftiz olduğu” kapı olarak görülmektedir. Onun anlatımına göre Yüce Allah, kendi isim ve sıfatlarını en kamil manada Tiferet’te, yani insanın kalbinde, gönlünde seyretmektedir. Hallac-ı Mansur’un nidası da artık bu kapıda böyle bir gönülde feryat olmaktan çıkmakta ve sessiz bir “Birlik” (Vahdet) haline dönüşmektedir. Ve bu makamda artık konuşan dil değildir. Ve,var olan, ifşa olan sadece ilahi Nur’dur.

4.Uygulama: "Kalp Güneşi" Meditasyonu

1.Merkezleme: Omurgamızın tam ortasında, göğüs kafesimizin arkasında küçük, altın sarısı bir nokta hayal edelim.

2.Genişleme: Her nefes alışımızda bu noktanın bir güneş gibi büyüdüğünü, bütün bedenimizi ve odamızı altın bir ışıkla kapladığını hissedelim.

3.Denge: Sağımızdaki Netzah’ın (Aşk/Arzu) ve solumuzdaki Hod’un (Zihin/Disiplin) bu güneşin ışığında birleştiğini görelim.

4. Mühür: Efendimiz Mesih’in *“Dünyanın ışığı Ben’im”-Yuh.8:12* sözünü kalbimizden söyleyelim.

V.
BEŞİNCİ KAPI
- Mars’ın Demir Eşiği (Gevurah/Din)

Bu beşinci semavi kapı korkudan heybete doğru içselliğimizi harekete geçiren Celal kapısıdır. Bu Zohar’ı anlatımında Gevurah/Din dediğimiz kapı, tasavvufi bakışta ise Celal sıfatının açığa çıktığı Nefs-i Radiye kapısıdır. Bu nedenle bu kapı önünde “Selam olsun nefsinin sahte putlarını devirip bu kapıya ulaşanlara” dememiz gerekir. Gevurah (güç) kapısı bir anlamda adalet yargı kapısıdır. Burası aynı zamanda Mars’ın demir sertliğindeki sanki eşiğidir. Bektaşilikte *“Eline, diline, beline sahip ol”* sözünün en çetin sınavı da bu eşiktedir.

Zohar’da Gevurah Allah’ın “Sol Kolu yani Adaletidir.” Bu ifade Arabi’nin “Celal” sıfatıyla örtüşen bir ifadedir. Karşılıksız sevgiden kaynaklı ihsan bir nehirse (Hesed), Gevurah o nehri taşırmayan setlerdir. Diğer taraftan kadim yazıların içinde Efendimiz Mesih’in dünyaya barış değil, kılıç getirmeye geldiği yazılmaktadır. Bu adeta barış prensi olarak tanımlanan Mesih’in öğretileri ile ters düşen bir öğretiymiş gibi görülür. Aslında bu söz bu kapının anahtarı olarak karşımıza çıkar. Bu sözde ifade edilen manevi manada kullanılan “kılıç”, nefsin sahte arzularını ruhtan ayıran “Furkan” olarak karşımıza çıkar.

Kısacası makam Nefs-i Radiye (Rabbinden razı olan nefs) makamımdır. Bu makamda, bu seviyede artık kişi zorlukta da kolaylıkta da O’nun adaletini görür. Bu kapıda uygulama aslında çok kolay görünsede bir hayli zordur. Hayatımızdaki “hayır” diyemediğimiz, enerjimizi emen gölgeleri bu demir kapının ateşiyle yakıp kül etme bu kapının yaşamsal pratiğidir.

VI.
ALTINCI KAPI
- Jüpiter’in Mavi Eşiği (Chesed/Lütuf)
Sonsuz Merhamet: Cemal Sıfatı ve Nefs-i Mardiyye

Bu kapıya vasıl olanları da belki şöyle bir selamlamayla karşılamak güzeldir; “Selam olsun! O benden razı, ben O’ndan razıyım sırrına erenlere!” Bu noktada ulaştığımız kapı Hesed (Merhamet) kapısıdır. Yalnız buradaki anlamı ile bu kapı bildiğimiz düz anlamda bir merhameti içermez tam tersi bu kapı karşılıksızlık ilkesinde ihsan etmeyi içeren ve derin bir sevgi yani yaratma arzusundan kaynaklanan bir vermedir. Efendimiz Mesih İsa’nın dediği gibi *“karşılıksız aldınız, karşılıksız verin”-Mt.10:8* ilkesi doğrultusunda bir merhametin açığa çıktığı bir kapıdır, bir makamdır, bir seviyedir. Hesed Jupiter’in o uçsuz bucaksız mavi göğü altında olma anlamını da içerir.

Burası sınırsız vermenin, yargısız sevginin makamıdır. İbn-i Arabi’nin “Rahman” isminin her şeyi kuşattığını söylediği yerdir. Hatta burada *“Rahmetim gazabımı geçti”* sırrı tecelli eder. Anadolu irfanı penceresinden bakacak olursak bu kapı *“Yaratılanı severiz Yaradan’dan ötürü”* dediği, hırkanın altındaki o geniş gönle açılan bir kapıdır.

Böylesi bir kapının, böylesi bir eşiğin, böylesi bir makamın işareti ise Efendimiz Mesih İsa’nın *“Baba onları affet, ne yaptıklarını bilmiyorlar”-Lk. 23:34* dediği o muazzam bağışlama gücüdür. Bu işte bu seviyenin, bu makamın, bu kapının zirvesidir. Hesed’in, Merhamet düzeyinin en üst noktasıdır. Aslında Nefs Makamı olarak Nefs-i Mardiyye yani (kendisinden razı olunan nefs) makamıdır. Burada kul artık Hakk’ın rızasının tecelligâhı olmuştur.

Böyle bir üst düzeyin uygulama, tefekkür, meditasyon alanı da oldukça zorlu ama sadedir. Kalbimizden çıkan şefkat nurunun tüm evreni, düşmanlarımızı dahi içine alacak kadar büyüdüğünü hissedip durmaktır. Ya da “sınırsız şefkat meditasyonu” denilen bir meditasyonu yapmamız iyi olur. Bu meditasyon “kendimizi ve en çok kızdığımız kişiyi aynı mavi ışığın içinde, Yaradan’ın rahminde hayal etme” şeklindedir.

VII.
YEDİNCİ KAPI
- Satürn’ün Siyah/Beyaz Eşiği (Binah/Anlayış)
"Büyük Anne, Büyük Sessizlik: Nefs-i Safiye ve Bekâ”

Değerli Yol Dostları, Mesih talebeleri belki de bu son kapıya şöyle bir selamlamayla girmek oldukça yerinde olacaktır; “Selam olsun, ölmeden önce ölenlere”. Evet, yedi semavi kapının son seviyesine, son kapısına ulaştık. Burası Binah (Anlayış) kapısıdır. Satürn’ün o ağırbaşlı, zamanın ötesindeki eşiğidir. Burası her şeyin başladığı ve bittiği “Rahim’dir”.

Aslında Binah sanki büyük annedir. Tüm ruhların çıktığı ve döneceği o ilahi rahim. Burası “lamekan”(mekansızlık) sırrıdır. Zohar buraya “Sarayın Sarayı” der. Hallac-ı Mansur’un sustuğu, katre katre okyanusa karıştığı o muhteşemliğe giriş noktası, hatta andır. Burada artık konuşan “Ben” susmuştur. Artık konuşan yoktur, orada sadece “Hü” vardır. Yani Evrenin O muhteşem ulu mimarı..

Efendimiz Mesih İsa bu kapıyı yaşamı ile şöyle tanımlamaktadır; *“Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum”-Lk.23:46*. Bu bireysel iradenin külli irade içinde eriyip “BİR” olduğu andır. Dirilişten önceki sessizliktir. Tasavvuf bu kapıya Nefs-i Safiye kapısı demektedir. Bu

süzülmüş, tertemiz nefs anlamındadır. Burası hiçlik içinde hepliği bulma makamıdır aslında. Hatta Anadolu irfanında duyduğumuz o “Fenafillah” sözü bu kapı, bu makam, bu seviye içindir. Burası artık sözlerin bittiği, kelimelerin tükendiği ve nurun başladığı o en üstteki ilahi noktadır.

"Yedi Semavi Kapı" çalışmasının panoraması:

İlk kapı-Malkut (Ay/Gümüş eşik)
Makamı-Nefs-i Emmare (Bedensel nefis)
Manası-Maddeyi manaya çevirme. Toprağın içindeki gizli ışığı (Şekinayı) fark etme.
Mesihi gizi-Kelam’ın beden alması. Dünyanın bir “toz” değil, bir mabet olduğunu idrak.

İkinci Kapı-Yesod (Merkür/Cıva eşiği)
Makamı-Nefs-i Levvame (Kınayan nefis)
Manası-Zihnin fırtınalarını dindirmek. “Ben kimim?” sorusu ve zihin labirentinden geçişi.
Mesihi giz-Mesih’in fırtınalı denizi dindirmesi. Zihni kalbin hizmetine sokmak.

Üçüncü Kapı-Netzah (Venüs/Yeşil-Bakır eşik)
Makam-Nefs-i Mülhime (İlham alan nefis)
Manası-Arzunun simyası. Dünyevi tutkuları ilahi aşka (Marifet’e) dönüştürmek.
Mesihi giz-Suyun şaraba dönüşmesi. Ham arzunun ilahi vecde dönüşmesi.

Dördüncü Kapı-Tiferet (Güneş/Altın eşik)
Makamı-Nefs-i Mutmainne (Huzura eren nefis)
Manası-Kalbin miracı, denge ve güzellik. Yedi kapının merkezindeki “hakikat” noktası.
Mesihi giz-“Yol, hakikat ve hayat Ben’im.” İçsel güneşin doğuşu.

Beşinci Kapı-Geburah (Mars/Demir eşik)
Makamı-Nefs-i Radiye (Razı olan nefis)
Manası-İlahi adalet ve celal. Kendi nefsine “hayır” diyebilme gücü. Furkan (ayırma) kılıcı
Mesihi giz-Mabedin arındırılması. Sahte inanç ve çıkar için alma arzusunun mabetten kovulması.

Altıncı Kapı-Hesed (Jupiter/Mavi eşik)
Makamı-Nefs-i Mardiyye (Razı olunan nefs)
Manası-Sonsuz merhamet ve cemal. Hiçbir karşılık beklemeden akan lütuf. Genişleme.
Mesihi giz-“Düşmanlarınızı sevin.” Çarmıhtaki o muazzam bağışlama gücü. Rahmet.

Yedinci Kapı-Bina (Satürn/Büyük anne-siyah/beyaz eşik
Makamı-Nefs-i Safiye (Süzülmüş hiçlik)
Manası-Büyük anlayış. Ölmeden önce ölmek. Bir’liğin (Vahdet) başladığı sessizlik.
Mesihi giz-“Tamamlandı.” Kaynağa (Rahim’e) geri dönüşü. “Ben ve Baba biriz” sırrı.

Bu “Mesih Talebesinin” yolculuğunun güzel bir haritasıdır dostlar. Bu mana yolculuğunda her bir talebe sadece inançlı bir birey değil aynı zamandaİçindeki Mesih’i Pir’i uyandırmış ve “Enel Hak” sırrına vakıf olmuş birer hakikat yolcusudur artık. Bu yol, her adım da “dönüşüm-değişimle” her an her tür kaosu islah ederek alınan bir yoldur. Ve burada bu yol kişinin yalnız kendi çıkarı için alma seviyesi olan Adem seviyesinden, karşılıksızlık ilkesinde verme seviyesi olan Mesih seviyesine doğru götüren mana yoludur. Bu bağlamda Haydi Mesih talebeleri, mana talebeleri, yol dostlar, dostlar “YOL’a” ve hep birlikte uğurlar ola...

İRFAN VE İÇSELLİK KİTAPLIĞI

YEDI SEMAVI KAPI

GÖKLERİN EGEMENLİĞİNE DOĞRU

“İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim.”
— Vahiy 3:20